

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi A. O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 listopada 2007 r., sygn. akt II Ca (...)
[II WSC (...)]

w sprawie z wniosku A. O.

przy uczestnictwie Z. O. i A. O.

o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 listopada 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wnioskodawca A. O. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 listopada 2007 r. [sygn. akt II Ca (...)] w sprawie o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności. Kwestionowanemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego i procesowego (art. 211 k.c. w związku z art. 623 k.p.c., art. 224 § 2 k.c., 225 k.c., art. 226 k.c., art. 207 k.c. oraz art. 618 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., art. 5 k.c. i art. 36-40 k.r.o.). Skarżący podniósł, że przez wydanie zaskarżonego postanowienia naruszone zostały konstytucyjne prawa obywatelskie skarżącego ujęte m.in. w art. 45 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 2, art. 77 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519² § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie postanowienia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (§ 2 art. 519² k.p.c.).

Od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia w sprawie o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności przysługiwała skarga kasacyjna (art. 519¹ § 2 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie była możliwość zaskarżenia postanowienia Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, istniała zatem możliwość jego uchylenia lub zmiany. Wnioskodawca został pouczony o sposobie i terminie wniesienia skargi kasacyjnej, ale nie skorzystał z tej możliwości. Jeżeli strona miała obiektywną możliwość skorzystania z instancji odwoławczej i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn leżących po jej stronie, to skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07; OSNC-ZD 2008/4/107). W konsekwencji zmiana zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych była możliwa, a skarżący nie wykazał, że zachodzi wyjątkowy wypadek o którym mowa w art. 519² § 2 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że za wyjątkowy wypadek można uznać - przykładowo - nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu (postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06, OSNC 2006/6/113). Skarżący nie wykazał, że jakikolwiek wyjątkowy wypadek występuje w jego sprawie.

Skarżący w uzasadnieniu skargi wskazał, że zmiana ani uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego nie były i nie są możliwe, ponieważ zarówno Prokurator Krajowy, jak

i Rzecznik Praw Obywatelskich, do których zgłosił się wnioskodawca, odmówili wniesienia skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie. Z odmownych odpowiedzi tych instytucji wynika, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia nie doszło do naruszenia konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W istocie skarżący zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środki odwoławcze przysługujące od orzeczenia sądu drugiej instancji na zasadach ogólnych.

Wobec powyższego na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę.